

„Urunk! Kérünk, adj tehetséget, lelki és testi erőt,

hogy közösségünket és templomunkat a Te dicsőségre felépíthessük!”

MÉGIS

2020. húsvét

A PÁTYI KATOLIKUS KÖZÖSSÉG LAPJA

www.ude.hu

„Amit évek alatt felépítesz, lerombolhatják egy nap alatt,
MÉGIS ÉPÍTS!” (Kalkuttai Szent Teréz)

Azt mondják, végtisztesség,
azt mondom, végső tiszteletlenség.
Azt mondják, kár érte, de jó ember volt,
azt mondom, kár értünk,
akik azt hisszük nem Isten volt.
Azt mondják, nahát, ilyen fiatalon,
élhetett volna még,
azt mondom, ő él tovább,
mi vigyázzunk, hogy életünk legyen.
Azt mondták, még taníthatott,
gyógyíthatott volna,
de így is szép és teljes életpálya ez.
Azt mondom,
mi lettünk az ő keze és lába és szája,
ahová eljutunk, oda eljut,
akit megérintünk, megérinti,
akit megszólítunk, megszólítja.
Azt mondják, lehetett volna
díszes, méltóságteljes temetése.
Azt mondom, Salamon nem volt ilyen szép
királyi dicsősége teljességében,
mint ő, mikor az értünk viselt sebek
ragyogtak rajta mindenütt,
mint a drágakövek.
Azt mondják,
kaput, kampec, ennyi.
Azt mondom,
még csak most kezdődik.

A "LEGNAGYOBB SZERETET" HÁROM NAPJA

NAGYCSÜTÖRTÖK

Nagycsütörtök az "elfogadásról" szól

A zsidók számára már a közös étkezés is a másik elfogadását jelenti, az eggyé válást vele. Ahogy a kenyér eggyé válik azzal, aki megeszi, és a bor teljesen átjárja az ivót, úgy lesz Krisztus egy velünk az eucharishtiában. Nincs már semmi, amit ne fogadott volna el bennünk.

A lábmosás szemléletes módon tárja eléink azt, ami minden eucharishtiában megtörténik, hogy Krisztus bűneinkkel együtt fogad el bennünket, lemossa bűneinket, és egészen egyek leszünk Vele. Jézusnak az Olajfák-hegyén az elfogadás annyit tesz, mint igent mondani Isten akaratára és mindarra, amit Isten elvár az emberektől, megbékülni a saját sorsával. Életünk során valamennyien belekerülünk ebbe a szorosba, amely elől nem tudunk kitérni.

Nagycsütörtökön az Egyház arra hív bennünket, hogy töltsük Jézussal virrasztva az éjszakát, hogy hozzá hasonlóan mi is keresztülverekedjük magunkat félelmünkön az Atya akaratának elfogadására.

Az ünnepben ez a három szent nap hatásában egyetlen napot jelent. E napokon Jézus "fölemeltetésének, az Atyához menetelésének" titkát éljük át. Jézus utolsó vacsorája tanítványaival, kereszthalála és harmadnapon való föltámadása egyetlen fölfoghatatlan valóság. Isten szereti az embert, szereti még akkor is, ha erről az ember nem is tud, ha nem is akarja. Isten megmenti az emberiséget örökkévaló és emberré-lett Fiának föláldozásával!

Jézus végrendelete (Jn 13,1-15)

Jézus a halála előtti estét tanítványai körében tölti. Most újra elmondja nekik küldetésének titkát. Nemcsak szavakkal, hanem nagyjelentőségű jelekkel is. Jézus egy megrendítő cselekedettel még egyszer összefoglalja életének és isteni küldetésének igazi tartalmát. Ő azért lett mint Isten Fia emberré, hogy a szegényeknek reményt, a betegeknek gyógyulást, a bűnösöknek kiengesztelődést, az éhezőknek kenyeret, a haldoklóknak örök életet ajándékozzon. Ez a szolgálata egy utolsó, az egész emberiségnek szóló szolgálatba torkollik: kereszthalálában kiengeszteli Istent az emberiséggel. Mindezt most azzal teszi láthatóvá, hogy az étkezés alatt odamegy minden tanítványához és megmossa lábukat.

Jézus egy másik mély értelmű cselekedettel is még egyszer kinyilvánítja életének célját, küldetését: értünk emberekért van itt közöttünk, sajátját, saját magát

osztja szét az embereknek: az idejét, szavait, szeretetét, barátságát, az örök üdvösséget. Most saját magát teszi étellé és itallá, hogy tápláléka legyen övéinek, és ezt titokzatos módon összekapcsolja halálával és feltámadásával. Saját testét adja nekik tápláléknak, hogy egy test és egy lélek legyenek.

Mit tesz az ember egy végrendelettel? Nemcsak kinyitjuk és elolvassuk, hogy azután napirendre térjünk fölötte. A végrendeletet teljesíteni kell, a végső akarat szent, amit meg kell tenni. Ha nekünk egy ember végső akarata szent, és mindent megteszünk azért, hogy teljesítsük, mennyivel inkább kell nekünk, Krisztus tanítványainak az ő végső akaratát szentnek tekintenünk. Mindannyiszor, amikor az Úr asztalához járulunk, eszünk az egy Kenyérből, és iszunk az egy Kehelyből, ezzel Krisztus bennünk él, mi pedig őbenne.

Az Úr utolsó akaratát, amelyet a lábmosás jelképes cselekedetével hagyott ránk, a mindennapi életünkben kell teljesítenünk. Ezt azzal tesszük meg, ha viseljük egymás terhét, ha azokkal az adományokkal, amelyeket Istentől kaptunk, másokat szolgálunk, ha a legkisebb szolgálatokat sem tartjuk magunkhoz méltatlannak, hanem éppen ezekben látjuk a legjobb lehetőségeket Urunk követésére. "Urunk segíts minket, hogy utolsó akaratodat teljesíteni tudjuk életünkkel!"

NAGYPÉNTEK

Nagypéntek az "elengedésről" szól.

A szenvedéstörténet egyetlen gyógyulástörténet, belső sebeink gyógyulásának a története. Ezért először könnyörtelenül feltárjuk őket, a saját sebeinket éppúgy, mint világunk kórképét, amelyben az egyik ember elárulja, a másokra hárítja a bűnt, amelyben az emberek tárgyi kényszerek malmában őrlődnek, nevetségessé teszik, kigúnyolják egymást, végül kárörömmel figyelik, ahogy a másik gyötrelmek között meghal.

A keresztfá alatt

Ott állok magamban... az Isten végtelen szeretetének ígézetében; lelkemet elfogja a könnyörület s az imádás mély érzése, szemembe könny gyűl; lehajtanám fejemet, de a kereszt vonz, készletet, hogy nézzek rá; mert "rám néznek és sírnak...", ígéri.

Mit adtunk neked, Uram, neked, kit szeretnünk s imádnunk kellett volna. Eljöttél s barlangba szorultál; körülnéztél s Egyiptomba futottál; álruhában járó, faragó ács voltál. Egyszer indultunk eléd pálmaágakkal, s te sírtál; egyszer bíztad magad ránk, s Barabbást választottuk; egyszer akartunk koszorút kötni neked, s tövisből kötöttük; egy arcképedet vettük, s az "Ecce homo" [Íme az ember] arca

maradt ránk; egyszer tűnt föl, hogy anyád is van, s íme, fájdalmas anya lett belőle; egyszer kértél inni, s ecetet nyújtottunk. Ó, ki hitte volna, hogy ez legyen közöttünk sorsod, hogy ilyen legyen utad. S most függsz itt, mint megfagyott imádság, mint megkövült, kiáltó szó. Kitért karokkal s nyílt ajkkal kiáltasz irgalomért. Sok hegyen imádkoztál; de az ezen hegyen végzett imád az örök "interpellatio" kiáltása. A végtelen nagy Isten bús haragjának éjjelében megfagyott ajkadon a fohász. Nagy, szent az Úr, ki önfíának sem kegyelmezett...! Mily rémséges fölségben hirdeti ezt a kereszt! Emberek, féljétek az Istent, s szeressétek Krisztust! Ezt kiáltja ő felétek, kiáltja a végkimerülésig. Ó, ha valamikor, hát ma halljátok meg szavát; esd, hogy kíméljétek s becsüljétek meg lelketeket.

Mélységesen meghat e meztelen alakon az az egyetlen "dész", a töviskoszorú. Kiindult mint jegyes, mint hős, neki tehát koszorú kellett; ő küzdött a koszorúért, s ezt kapta. Dicsőség s szeretet helyett az átok koszorújával koszorúzták... Mily átok: ez a bűn, a pokol, a gyűlölet átka. S ő ezt mind magára hárította, csak hogy minket ne sújtsa. Winkelried magába döfött néhány ellenséges dárdát; Krisztus pedig koszorúba kötötte az egész világra szóló átkot, hogy fejére vegye. Töviskoszorú, pusztaságban égő csipkebokrunk, végtelenül édes és erős szeretet tüze lángol benned, serceg, fölcsap... itt is hallom a szózatot: szent a föld, ahol állsz; vedd le lábad saruit! De mennyire szent! S ez a mi Mózesunk nem ellenzi népe megváltásának misszióját, hanem meghajtja töviskoszorús fejét az Isten szent akarata, az áldozat szent törvénye alatt. Csipkebokrunk vagy keresztrefeszített Úr Jézus, halványpirosak, édesek rózsáid, a te szent sebeid, de a keresztfád ugyancsak tövises! Tövis is kell, szépség is kell, hogy a lélek kivirágozzék.

Jézus vérének áldása s ereje mély szent titok, "mysterium fidei" [a hit titka]. Uram, csak egy cseppet! Ez a tüzes vér, ez a véres tűz kiéget mérget, kint, bűnt, halált! Minden cseppje örök tavaszt fakaszt lelkünkben; ez az édes vér szomjat olt! Homlokunkon mint királyi kenet ragyog, mely elől kitér a bosszú s az öldöklés angyala. Ajkon ez a vér isteni édesség és örök mosoly. Szívben hősök vére. Mi volnék nélküled, édes isteni vér? Mi volna nemzetségem, ha nem te pezsegnél bennem, s mily átok sötétednék rajtam, ha nem a te véred volna rajtam s testvéreimen? Mikor gyónni megyek, e vérben mosom meg lelkeimet; mikor áldozom, ezt veszem, s arcomon piroslik tüze. (Prohászka: ÖM, 7:348; 95)

A mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Nagypéntek az év legcsendesebb, legmegrendültebb liturgiája. A Jézust jelképező oltár díszek nélkül, csupaszon áll. Egyben emlékeztet a Golgota csupasz sziklatömbjére is, amelyen a megváltás áldozata végbement, ezért állítjuk ma rá a keresztet. Itt találkozik az ember bűne és az Isten irgalma. Itt követi el a világ a lehető legnagyobb bűnt: elfordul Teremtőjétől, sőt elveti Őt! A kert közepén állunk, a fa előtt,

és újra kimutatjuk, hogy nem akarjuk az Istent elfogadni. De Jézus az emberiség nevében engedelmeskedik - ezzel a halál fáját az élet fájává teszi.

NAGYSZOMBAT

Nagyszombat az "eggyé válásról" szól

A Nagyszombat arról szól, hogy leszállunk Krisztussal saját árnyékunkba és hagyjuk felmerülni és felébredni mindazt, amit Isten lehetőségként nekünk ajánldékozott. Nagyszombaton engedjük, hogy Krisztus élete testünk valamennyi halott részébe eljusson. Krisztus a sírban fekszik. Ez is életünk szimbóluma. Mi is gyakran fekszünk a sírban, önsajnálattunk, rezignációnk, büszkeségünk sírjában. Gyakran csupán az élettel szembeni túlzó elvárások, tökéletességi kényszerképzet és a vereségtől, a megszegyenüléstől való félelem tart fogva a sírban bennünket. Nagyszombaton nézzünk szembe sírbeli helyzetünkkel és tartsuk a feltámadásba vetett hitet félelmünk elé.

Az Úr leszáll a holtak országába

Mi történt? Nagy csend van ma a földön. Nagy csend és teljes elhagyatottság. Nagy a csend, hiszen meghalt a Király. Megremegett a föld, aztán elcsendesült, hiszen Isten szenderült el a testben, és feltámasztotta a régóta sírban nyugvókat. Isten halt meg a testben, és megfutamította az alvilágot. Először is az ősszülőket, mint elveszett, de megtalált bárányokat keresi fel. Azokat akarja felkeresni, akik a halál teljes sötétjében és árnyékában vannak fogva tartva, egyenesen a rabságban levő Ádámhoz és Évához megy, és megszabadítja a szenvedésektől Ádámot Isten, aki szintén az ő Fia. Elmegy hozzájuk az Úr, és magával viszi a keresztgyőzelmi jelvényét. Mihelyt Ádám ösatyánk megpillantja őt, bűnbánón mellét veri ámulatában, és ezt kiáltja oda a többieknek: "Az én Uram legyen mindnyájatokkal!" Erre maga Krisztus felel így Ádámnak: "És a te lelkeddel!" Majd kézenfogva életre kelti őt e szavakkal: "Kelj életre álmodból, támadj fel a halálból, Krisztus rád ragyogott! Én a te Istened vagyok, én miattad lettem Fiaddá, térted és ezekért a te ivadékaidért. Most szólok, és hatalmam folytán ezt a parancsot adom a halál ezen foglyainak: szabadok vagytok! A halál sötétjében levőkhöz meg így szólok: legyetek az élet világosságában! A halál tehetetlenségében levőknek pedig ezt mondom: támadjatok fel!"

Neked, a halottnak, ezt parancsolom: kelj fel az életre, hiszen nem azért alkotalak meg, hogy a halál bilincsei között légy mindörökre. Támadj fel haláloból: hiszen én vagyok a holtak élete. Kelj fel, akit kezeim alkottak, kelj fel, akit saját képem hasonlatosságára alkottalak. Kelj fel, menjünk ki innen, hiszen te énb-

nem és én tebenned egy és osztatlan személy vagyunk. Én, a te Istened, teérted lettem a te gyermekeddé. Én, az Úr, teérted vettem fel a szolgálai alakot. Én, aki az egek felett vagyok, teérted jöttem a földre és az alvilágba. Teérted, az emberért lettem a holtak között is a saját erőmből élő emberré. Teérted, aki az édenkertből kijöttél, engem is kertből hurcoltak el a zsidók, és egy kertben feszítettek keresztre. Nézd, hogyan leköpdösték arcomat; ezt is érted vállaltam, hogy téged visszaállítsalak a régi életedbe. Nézd, hányszor vertek arcul; ezeket is érted türtem, hogy téged ismét a saját képemre formáljalak, hiszen ez torzult el nálad.

Nézd megostorozott hátamat, ezt is érted szenvedtem, hogy levegyem rólad a hátadat görnyesztő bűneid terhét. Nézd a teérted keresztfához szorosán odaszegezett kezeimet, hiszen te egykor vétkesen nyúltál kezeddél a fához. Teérted haltam meg a kereszten, teérted járta át oldalamat a lándzsa, teérted, aki elaludtál az édenkertben, és oldaladból származott Éva. Az én átdöfött oldalam gyógyította meg Éva fájdalmát. Az én halálom vezet ki téged a halálból. Az én lándzsám semmisíti meg azt a lándzsát, amely téged rabságban tart. Kelj fel, távozzunk innen! A paradicsomkert földjéről ellenséged taszított ki téged, én azonban már nem is a paradicsomkertbe, hanem mennyei trónra viszlek ki innen téged. El voltál tiltva az élet fájától, most pedig, nézd, én, maga az Élet, együtt vagyok veled. Odaállítottam melléd a kerubokat, hogy mint szolgák őrizzenek téged, és most elrendelem, hogy ezután mint Istent, úgy tiszteljenek ezek a kerubok téged. Áll már a készséges és szolgáló keruboktól övezett trónod, vár már lakásod elkészített eledellel, vár már örök hajlékod, díszes lakóhelyed örök javakkal telve, vár már az öröktől fogva számodra elkészített mennyek országa.”

HÚSVÉTVASÁRNAP

Húsvétvasárnap az „újjászületésről” szól.

Krisztus föltámadása és fenségben való kinyilvánulása közt fut a "mi időnk", a mi utunk. A hit fényében járunk, avagy a hit homályában is, de szilárd hittel. Hitünk azok tanúságára támaszkodik, akik látták a Föltámadottat, de az Ő Lelkére is, akit belénk küldött. A körülöttünk levő világ, de a jövőendő nemzedékek is azon hitben élnek, amit mi vallunk és tanúsítunk életünkkel.

Mária Magdolna a sírnál

Mária pedig kinn áll a sírboltnál, sírván. Midőn tehát sírt, lehajolván a sírba tekintte, és két angyalt látta fehér ruhában ülni... Mondák neki azok: Asszony! mit sírsz? Mondá nekik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették őt. Midőn ezeket mondotta, hátrafordula és látá Jézust ott állani, de nem tudá, hogy

az Jézus. Mondá neki Jézus: Asszony, mit sírsz? kit keressz? Amaz vélvén, hogy ez kertész, mondá neki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted, s én elviszem őt. Mondá neki Jézus: Mária. Megfordulván amaz, mondá neki: Rabboni! Mondá neki Jézus: Ne illess engem... (Jn 20,11)

Mária szeret, szorgos; a holtat keresi, látni akarja, szolgálni szeretne neki még most is, el akarná vinni; mint Tóbiás vitte temetésre holtjait, mint a régi "fossores" [sírások] vitték a katakombákba halottjaikat, úgy ez az erős, mert szerető asszony is el akarja vinni őt. Kit? őt! Ah, ennek szíve van! Mások is sürgölődnek a sír körül, Péter is, János is, de ez az egy itt gyökeret ver, és néz és sír és félrebeszél. Az intuíció s az érzelmi mélység a tettek forrása; az okoskodás pedig a tett halála. De talán túloz Mária? S ha túlozna, mi baj volna? De hol van túlzás a szent és hű szeretetben?! Óh dolgozzunk szívvel, szeressünk, örvendjünk, sírjunk, epedjünk. Saját tapasztalatunk az, hogy nehezebben dolgozunk lelkünk üdvén, mikor okoskodunk, s könnyebben, mikor imádkozunk. Vannak munkák, melyeket csak a szív végezhet! A nagy, odaadó, hű szeretet a szívnek zsenialitása.

Ezt a hű, vágyódó, tapadó lelket vigasztalja meg Jézus. Fölséges Szent Márkban az a sor: "Feltámadván pedig reggel a hét első napján, megjelenék először Mária Magdolnának, kiből hét ördögöt űzött vala ki" (16,9). E sorban lüktet az evangélium pátosza, Jézus szívének nagy s fölényes szeretete. Sok kurta tekintetű lélek fönnakad ezen s kérdi: Tehát jobban szereti-e Krisztus a megtért bűnöst, mint a szeplőtelenet? De ezen nem akadnak fönn azok a szeplőtelenek, kik Jézust nagylelkűen szeretik, s szeretetükben összehasonlításokra s alkudozásokra rá nem érnek. Mi szeretünk, és senkire sem irigykedünk. Nem hányjuk föl, hogy mindig tiszták voltunk, hanem örülünk neki; ez nekünk nem teher, hanem kegyelem, s ebből előjogokat nem kovácsolunk. Óh örvendjünk, ha el nem buktunk. Mily kegyelem ez, mellyel Magdolna nem bírt! Azután pedig szeressünk, szeressünk jobban, lelkesebben, hiszen el nem buktunk, hiszen többel tartozunk. Ha pedig oly szerencsétlenek voltunk, mint Magdolna, ó legyünk azután oly buzgók, mint ő, s Jézus meg nem vet. Íme megmutatta. Egy szót szólt, egyetlent, s Mária térdre rogyott. Sugárzó szót mondott, melyben lelke vibrált. Óh Mester, Mester, hogy tudsz te szólni! Óh szólj, beszélj, s lelkünk meghódol neked! Mária át akarta karolni lábait, de a Mester mondotta: Ne illess! A lelkek a túlvilágon mind fölségek, arisztokratikus szellemek. Itt a földön az ember mint a gyerek; nagyon érzéki, mindent szájához emel és majszol. Bizonyos szent tartózkodást parancsol az Úr, mely a nagyságot önmagunkban tisztelettel környékezi, s piedesztálján megtartja. Kell ez nekünk; kell belénk szent, alázatos tisztelet Jézus iránt. Ezt érvényesítenünk kell mindenütt, imáinkban s kivált szentáldozásainkban.

ELMARAD A LÁBMOSÁS?

Az ideai járványhelyzet mindegyikünk számára új, ismeretlen helyzetet teremt a nagyhét és húsvét ünneplésében. Elmaradnak a közös liturgiák, s a lábmosás szertartása is sok helyen, ahol korábban gyakorolták.

Ünnepi alkalmakkor olvassa egyházunk a János szerinti evangéliumot, amelyben ez szerepel.

Az utolsó vacsoráról azt olvassuk Lukácsnál (Lk 22,24-28), hogy Jézus - elfogatása előtt - vágyva vágyott arra, hogy utoljára leüljön barátaival együtt vacsorázni, ünnepelni, elbűcsúzni. Míg azonban Jézus a szívében életét készült adni övéiért, közben tanítványai azon vitatkoztak, ki a nagyobb közöttük. Ekkor - Lukács szerint - Jézus szomorú hangon figyelmeztette őket arra, hogy a világban a hatalomért a zsarnokok versengenek, de az Ő követői között ne így legyen... A tanítványok mégis egymásra várnak. (Zsidó szokás szerint a legkisebbnek illett szolgálatként a többiek lábát megmosni, ha nem voltak a háznál szolgálók.)

Az utolsó vacsora közismert - és legfontosabb - eseményeit, az Eucharisztia alapításának szavait legkorábban Pál apostol írja le (1Kor 11,23-26) már Krisztus halála után kb. 20 évvel (Kr.u. 55-57 között). Márk, majd pedig Máté és Lukács szövegei 30-40 évvel későbbiek ehhez képest. Ám János apostol ezután jó húsz esztendő múlva - az első század végén -

mindezekről már semmit sem ír. Vajon nem tartotta volna fontosnak az Eucharisztia alapítását? Ez alig hihető. Akkor miért? Más nyomós oka lehetett.

Mire a János evangélium íródik, már az utolsó vacsora emlékezetét hetente megülték. Jól ismerték a szertartást és szavait. Talán az első század végére már kezdett volna feledésbe menni Jézus hétköznapi szeretetének gyakorlati követése? Mintha elég volna a vallásossághoz „vasárnaponként” misére menni. (Erről tanúskodik a Jakab levél is - mely kb. Kr.u. 60-65 körül íródott - s ő már ekkor bírálta a keresztények közt is elharpódzó társadalmi megkülönböztetést, ami összeegyeztethetetlen Jézus élete példájával és tanításával [Jak 2,1-3]). Az idős János apostol talán ekkor dönthetett úgy, hogy ezt írja meg: Jézus végsőkig menő szeretetét (Jn 13,1-20).

A vacsora közben tehát - talán épp, amikor meghallotta a tanítványai versengését - Jézus szó nélkül felkelt az asztaltól, nekigyürkőzött, mosdótálat fogott és elkezdte sorban mosni tanítványai lábát, majd meghagyta: "ti is így tegyetek!" (Jn 13,1-15). E szavak nagyon hasonlóak a kenyér és a bor átadásakor mondott "ezt tegyétek..." felszólításhoz. Nem lehet véletlen. Ha a hétköznapi életünkben nem követjük Jézus tanítását és tetteit, akkor mit ér vajon az ünnepen való rituális részvételünk.

A nyilvános istentiszteletek - járvány miatti - elmaradásakor, az áldozás hiányán szomorkodó híveket Varga László, kaposvári püspök arra biztatta, hogy keressék a rászorulókat segítségért, mert a SZEGÉNYEKET SZOLGÁLVA UGYANAZZAL A KRISZTUSSAL TALÁLKOZHATUNK - akit persze olykor nehezebb felismerni a testvérben, mint a kenyér színe alatt.

Jézus arra tanít az utolsó vacsorán, hogy ne a hatalmaskodással tűnjünk ki egymás felett. Azt mondja, abban „versengjünk”, hogy egymás kedvében járjunk, egymás segítségére legyünk. Isten szemében az a legnagyobb, aki eszerint cselekszik.

Amikor Jézus azt mondta: „Ezt tegyétek az én emlékezetemre!”, akkor nem arra gondolt elsősorban, hogy vasárnaponként liturgikus ünnepen vegyünk részt, sokkal inkább arra, hogy Őhöz hasonló módon szeressünk és segítsük egymást a hétköznapokban is, önmagunkat szétosztva.

LEGYEN tehát LÁBMOSÁS! - de ne csak évente egyszer „rituálisan”!

Biztosan vágyott arra Jézus, hogy az utolsó vacsoráját békében megehesse. Mégis még Júdás lábát is megmosta, pedig magába roskadhatott volna, hisz tudta, hogy pár óra múlva kivégzik és övéi is cserbenhagyják. Vagy megparancsolhatta volna valamelyik tanítványának - tán

a legfiatalabbnak - a lábmosást. (Lehet, hogy Jánost, a legfiatalabb tanítványt e lelkiismeret-furdalás vezette a megírásra?) De Jézus még csak nem is kéri ezt tőle.

A lábmosás nélkül nagycsütörtök befejezetlen ünnep. De ne feledjük: ez a nap nem azt üzeni, hogy hű maradj hozzád, akihez lehajoltál. A hála nem elvárható. Lehet, hogy még ma ő is elárul téged.

A hallelujás, körmenetes, ünnepi szertartásról hazatérve, a szépen terített asztalhoz ülve eszünkbe jutnak-e, akiknek nem mostuk még meg a lábát?

Giotto

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” – figyelmeztet a pap azóta is minden szentmisében.

Mervay Miklós

A MISSZIÓS KERESZT PÁTYON

Nem volt kötött forgatókönyv. Mindenhol másképp csinálják. Mégis mit jelenthet nekünk a missziós kereszt jelenléte? Hogyan ünnepeljük meg az ittlétét? Ez a kérdés foglalkoztatott, amikor megtudtam, hogy hozzánk is „ellátogat”. Ennek megválaszolását segítő további kérdések merültek föl bennem. Mi célból készült ez a hatalmas gyönyörű kereszt? Milyen üzenetet hordoz? Miért jár körbe az országban?

Ozsvári Csaba készítette annak idején a budapesti városmisszióra. (Ozsvári Csaba, aki nekünk jó barátunk volt, akivel egy schönstatti közösségbe tartoztunk, aki templomunk bronzkapuját megtervezte és elkezdte elkészíteni. Ezért számunkra a missziós kereszt érkezése dupla öröm. Egy kicsit olyan, mintha Csaba lépne be a templomunkba. Ő nem érhetette meg templomunk felépülését, már a mennyből tekint le ránk.) Magyar, illetve magyar kötődésű szentek ereklyéit tartalmazza: olyan szentekét, akiknek az életére érdemes feltekin-tenünk – valamennyien mások voltak, más életet éltek, egy volt közös bennük: életüket szoros kapcsolatban az Istennel élték, s nagy volt bennük a szeretet. Biztosan minden mai ember talál köztük olyat, akit pillanatnyi élethelyzetében példának tekinthet. És azért jár körbe most a Kárpát-medencében, mert segíteni szeretne bennünket a Budapesti Eucharisztikus Kongresszusra való felkészülésben. A

három éves előkészület során mindig arra törekszik az egyház, hogy figyelmünket az Oltáriszentségben valóságosan jelenlévő Krisztusra irányítsa. „Ő urunk és mesterünk, barátunk és táplálékunk, orvosunk és békességünk.” Belőle merítünk erőt, Vele könnyebb az élet. Őszintén szólva én már nem is nagyon tudom, hogyan lehet nélküle élni.

Nagyon szépen összeállt így a „program”. Szentmisék a missziós kereszt jelenlétében, 26 órás szent-ségimádás, film Ozsvári Csabáról, Szilvási Zalán missziós küldött tanúságtétele, akinek fontos szívügye az üldözött keresztényekért való imádság, és emellett kifejezetten az üldözökhöz való imádság is. Amikor a templomot csütörtökön délután 4 órakor kinyitottam, hogy nyitva álljon mindenki számára, aki szeretne imádkozni a kereszt jelenlétében, ez a kép fogadott:

Nagyon nagy élmény volt csendben imádkozni a kereszt tövében. „Találkozni” Csabával a vele készült film-ben, újra hallani a hangját, látni szerény mosolyát, meghallgatni mély tanúságtételét, hitvallását, látni csodálatos műveit. Nagyon megható volt a szentmisékben, a közös, fiatalok által vezetett szentségimádásban bensőségesen együtt lenni. Fantasztikus volt, hogy egy teljes napon át, nappal és éjjel folyamatosan imádkozhattunk a templomban a kitett Oltáriszentség előtt. Szilvási Zalánt megismerni, őt hallgatni szintén megrázó: egy ember, akinek leégett a háza, és ezt képes az Istentől ajándékkul fogadni és áldozatul felajánlani az üldözött keresztényekért, akikkel egészen szoros testvéri kapcsolatot érez. Arra buzdít, hogy ne féljünk az Isten kezébe tenni az életünket, imádkozzunk az üldözött keresztényekért és üldözőikért. Az Eucharisztikus Kongresszusra tekinthetünk úgy is, mint Krisztus második eljövételére (másodszor lesz Budapesten). Nagyon szép szimboli-

kája van ennek a gondolatnak. És ma, amikor olyan megpróbáltatásban van részünk, amiről pár hete fogalmunk sem volt, hogy megtörténhet, talán érdemes újragondolni kapcsolatunkat Krisztussal, az Oltáriszentséggel, az egyházzal és benne a világon élő valamennyi keresztény testvérünkkel, különösen az üldözöttekkel. Talán most egy icipicit mi is megérthetünk abból a szorongatásból, amiben nekik részük van. Gondoljunk rájuk, egy-egy sóhaj, egy-egy lemondás erejéig hozzunk áldozatot értük, hisz ez kedves az Istennek. És főképpen legyünk irgalmasok egymáshoz, magunkhoz, hiszen minden üldözés az irgalom hiányából származik. Legyünk irgalmasok, ahogyan Atyánk is irgalmas! Köszönöm, hogy részese lehettem ennek a két kegyelemteljes napnak.

2020. április 8.

Schumicky Ildikó

EMLÉKSZEM

Emlékszem a tegnapi hírre:

„**Mindenkire**, aki a haza szolgálatára esküdött fel, most szükség van, az egészségügyi dolgozókra, rendőrökre, katonákra, kormánytisztviselőkre.”

A fentebb sorolt nemes szolgálatoknak nem vagyok tagja. De a kereszt-ségben felnőttként befogadhattam és felesküdtam az Anyaszentegyház szolgálatára. Az Egyháznak, az emberiség

nagy családjának a szolgálatára, amelynek valósága a földi és az égi haza.

Ezért is érzem, hogy a jelenlegi és minden embert érintő helyzettel kapcsolatban, annyi fontos és megerősítő értelmezés, üzenet közepette pár szóval kötelességem szólani, még inkább egy ajándék-tapasztalatot megosztani.

Az elmúlt évek fényében egy személyes spirituális értelmezést leírni.

„Elkezdődött”. Hallom és látom a hírekben ezt a címszót.

De van valami, ami már jóval régebben elkezdődött, és talán nem figyeltem rá eléggé.

Egy másik pandémiáról, azaz minden embert érintő „járványról” szólok és emlékezem.

Emlékszem, mikor 2014. augusztus 6-áról 7-re virradóra 120 ezer keresztény és nem keresztény testvéremnek kellett drámai körülmények között elhagynia otthonát a két iraki városból, Moszulból és Ninivéből, hogy elmeneküljenek az Iszlám Állam erőszaka elől.

Emlékszem a napi több, időnként száz vértanú halk, itt-ott fellelhető hírére.

Emlékszem az akkor még kiáltó csend fájdalmára és a járványszerű közönyre.

De emlékszem a 2015. február 15-én valahol a periférián a végtelen tenger partján megtörtént koronázási eseményre.

Igen, amikor 21 testvérem elfogadta a vértanúság koronáját. Elfogadta azt mint uralkodói jelvényt a minden emberért vértanúhalált halt názáreti Jézus Krisztustól, Isten egyszülött Fiától.

Emlékszem a tenger morajlására és ahogy vörössé vált a tenger...nem tudtam száraz lábbal átkelni, könnyes szem nélkül átlátni a bíborhullámokon.

Keresztényüldözés...Mint egy csepegő csap...naponta körülbelül 11 vörös csepp...

Ki a tizenkettedik? Magam leszek? Jó helyre hull-e a csepp, jó földbe, mint élethordozó mag?

Emlékszem, hogy az első vértanú neve István. Az első földi királyom neve is. Stephanus. Aki felajánlotta a koronát. S benne a rábízott nemzetét.

Stephanus. A név koronát és koszorút is jelent. Emlékszem a koszorúvá egybe font 21 gyertyára, amely fellángolt 2020. február 15-én a Magyar Szentek templomában. Emlékszem.

Emlékszem most, mint a moslékos vályú mellett térdeplő tékozló fiú. Mert az vagyok.

Csak egy valamim van, amit nem Tőled kaptam Uram. A bűneim. A többi mind a Tied. Az öröm is, az igazi Örömhír, amit Te adsz meg szüntelen. Emlékszem mennyire szeretsz.

Mert az elkezdődött események közül most különösen is felragyog az, ami közel kétezer éve kezdődött el. Az, hogy Te az embert a halálon is átszerező Isten emberré lettél. Az ember pedig Istené, a Tied.

A koronázási szertartás mindenkire vonatkozik. Belegondolok, és elfogadom-e? A koronát mi is megkapjuk.

Az együttérzés koronája felkerül rám is a haldokló nyugatra. Mert a kelet sebei által nyerek gyógyulást. A lelki kelet, az igazi fény a lux által éled

fel újra a fény-nyelő, tompán csillogó nyugat.

A bölcső nem ring, hanem felborult. A gyermekek mentenek meg minket, idősebb testvéreket.

Üzeneted szelíden zeng: „Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermek...”

Tüzet tűzzel... A koronát koronával.

És újra zeng: „Azért jöttem a földre, hogy tüzet hozzak. Ó, mennyire vágyom, hogy lángra lobbanjon!”

Bárcsak a hit tüze is így terjedne mint a mostani járvány. Mert a járvány terjed, mint a tűz, vörössé vált Európa.

Emlékszem, hogy tavaly karácsony előtt két hónapot tölthettünk Olaszországban a barátainknál. Pont abban az időben, amikor az a nagyon esős monszunszerű ítéletidő tombolt főleg északon, de minket is érintett Toszkánában. A két hónapból körülbelül hét hetet a lakásban töltöttünk. Szinte bezárkózva...milyen nehéz volt, de milyen nagy ajándék is volt egyben! A gondviselés jele volt már akkor az, hogy hazajöttünk. Hát még most.

Emlékszem a tengerparton töltött időkre. A periférián állva, homokba térdelve. Emlékszem a nem messze tőlünk miséző Ernest Simoni-ra. A térdeplő bíborosra.

Sokan tudják, tudjátok, hogy mikor 2017 karácsonya előtt négy nappal leégett az otthonunk, akkor Istenünk meglátogatott minket abban a fájdalmas eseményben. Igazi karácsonyunk volt.

Akkor ezt az eseményt és ajándékot az üldözöttekért és az üldözőkért ajánlottam fel a felkelő nap árnyékában a hamuvá lett földi javainkban térdelve. Ott akkor, úgy éreztem, hogy Európa lángolni fog. Mert elfelejtett, elfelejtettem együttérezni.

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus víziója az, hogy Magyarországról Isteni láng indul és az Istenünk imáadásában fog lángolni az egész ország és ez terjed ki Európára, a világra.

Milyen megrendítő jel ez a járvány! Lángol már Európa..a láz tüzében...Az Úr előkészíti az Ő eljövetelét.

1938 első Eucharisztikus Kongresszus. 2020 a második. Második eljövetele.

Nem tudom és nem is kell tudnom, mikor jön el újra. De a jelekből olvasnom kell. És Ő jelentgeti magát.

Igen a lelki készültem teljességét segítheti ez a mai krízis. A vele való találkozásra készít fel.

A színeváltozás hetében vagyok. Ennek a titoknak az ünnepe augusztus 6.

Hat éve tömegek indultak fájdalmas zarándokútra a forró sivatagban hitüket őrizve, megvallva és életüket, családjukat mentve. Keletről. Az akkor még távoli Közel-Keletről.

Most a Távols-Kelet is közel jött már.

A nyugat akkor még nem tett szervezett, operatív ellenlépéseket, lelki migrációt és nem indult egy emberként

feléjük, hogy ne féljetekek kelet, itt van a nyugat!

A tékozlásomat megbocsátja az én Uram Istenem. „Felkelek, atyámhoz megyek, és azt mondom neki; Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Arra már nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezz, csak béreseid közé fogadj be.”

„Nézzétek, most van itt az alkalmas idő! Most van itt az üdvösség napja.”

Az akciócsoporthat felállítani az Anyaszentegyházban is. Láthatóvá tenni a nem láthatót.

Nem újat tenni. Régi dolog ez. El kell kezdeni szervezeten a Szentlélek vezetését és pásztoraink támogatását kérve az ellenség-testvéreinkért imádkozni és meghallani, hogy erre hív az Isten.

Mert ez a leghatékonyabb eszköz. Ellenségszeretet. Fogolykiváltás.

A fogvatartottak reintegrációja. Olvasható a börtönök falán. Helyesen költünk rá. Nagy összegeket. És a lelki rabokért áldozunk-e valami nagyot? Szervezeten? Gyors reagálással?

Azokért, akik sötétségben és az egyetlen ellenségünk markában sýnylődnek? A lelki irgalmasság cselekedetei közül hogy állok az ellenségszeretettel?

A cél az üdvösség. Krisztus lelkületét kell ápolnom magamban.

Igen imádkozom, hogy elkerüljön a kór. De imádkoznom kell, hogy megfertőzzön a lázas hit Krisztusban.

Igen több mint négyezren hunytak el a járványban.

De tudom-e, befogadom-e, reagálok-e arra, hogy csak az elmúlt néhány évben tízezrek haltak meg a gyűlöletjárványban, ami Krisztus Testét sújtja? Így engem is?

Egyes nyugati országokban már ki kell tenni a piros lapot mint jelet azon házak ajtajára, ahol fertőző beteg van karanténban.

Mikor az Iszlám Állam betört a városokba és falvakba a keresztények lakta házak falára felfestették az arab „N” betűt, a názáreti jelét. Ez azt jelentette, hogy a házat ki lehet fosztani és a lakóit megölni, ha kell.

Eszembe jutnak üldözött testvérem, Nicodemus Sharaf asszír ortodox pátriárka próféta szavai:

„Mindannyian meg lettünk jelölve ezzel a jellel...”

Hogy egy test és egy lélek legyen minden nép, minden ember Krisztusban.

Hogy a hívők koszorúja átölelje, tüze közrefogja és tanúsága lángra lobantsa azt, aki még nem hallott Krisztusról és az Ő legyőzhetetlen erejéről, szeretetéről.

Én hallottam Rólad Jézus. De meghallak-e most?

Szilvási Zalán

AZ IDŐK JELEI

Mikor Jézus Magadán környékén járt, farizeusok és szaduceusok jöttek, hogy próbára tegyék. Kérték, hogy égi jelet mutasson nekik. Ő azonban elutasította őket mondván, hogy ha a természetben várható eseményeket ki tudják olvasni az égbolt színeiből, akkor az idők jeleit is fel kellene ismerniük. (Mt 16.3)

És vajon mi felismerjük-e az Idők jeleit?

Mikor 1989-ben, a Csodák évében - „Annus mirabilis” - szemünk látára omlott össze a Gólem, akkor így énekeltünk:

„Dicsőítsétek Istenünket, ti pogány népek, harsogjátok dicséretét!

Ő ad életet lelkünkbe, s nem hagyja, hogy meginogjon lábunk.

Igaz, megpróbáltál bennünket, Istenünk (...)

Elnézted, ahogy elleneink a fejünket tapossák,

tűzön és vízen kellett áthaladnunk,

de végül mégis könnyebbülést adtál.”

(65. Zsoltár)

Fukuyama, aki kevésbé bibliásan, kissé korszerűbben akart fogalmazni, azt mondta: Itt a történelem vége! Nem beszéltünk utolsó ítéletről, nem volt kérdés, ki álljon a jobb és ki a bal oldalra, de hittük – vagy csak hinni akartuk? –, hogy végre

egyenes és sima úton járhatunk, hogy végre minden jó lesz. S bizony csak jóval később kezdtünk gyanakodni, s kezdtük lassan felismerni, hogy továbbra is az Éden kerítésén kívül kell élnünk, s talán csak a szél iránya változott, de a tenger, amin hajóznunk kell, épp olyan viharos.

Hiába hívta fel figyelmünket kamikázeként Antall József, hogy megpróbálóan nehéz idők jönnek, a csalódás nagyon gyors és nagyon keserű volt. Jött a taxis-blokád, és sokunkban 56-os és háborús emlékek ébredtek. Jött a Bokros-csomag, de ez sem volt elég: az első Orbán-kormány is megbukott. Aztán jött újabb 8 év, feszesre tömve botrányokkal, kudarcokkal, tolvajlással, kilőtt szemekkel és nemzetgyalázással. Mik voltak ezek, ha nem JELEK Magyarország egén?

Közben persze néha kitekintettünk a Kárpátok gerincén túlra is. Mit láttunk a nagyvilágban és a kozmoszban? Láttuk a szegény országok döbbenetes népszaporulatát éhínséggel, háborúkkal és genocídiumokkal, miközben a gazdag országokban egyre kevesebb gyermek született. Láttuk a világ gazdaságának teljes átrendeződését, az újkori gyarmatosítást. Láttuk a pénz hatalmának korábban elképzelhetetlen, agresszív terjeszkedését. Láttuk a természet pusztulását, élő szervezetek seregeinek eltűnését, miközben a Nap egyre forróbban sütött, és

a csöndes, áztató esők egyre ritkábbak, de a pusztító viharok és árvizek egyre gyakoribbak lettek. És láttuk a szellem csődjét: azt hogy mégsem ment a könyvek által a világ elébb. Hiszen míg tudományunk szédítő iramban növekszik, a legelemibb tudnivalókról is rendre megfeledkezünk, s az írott szó is csak arra való, hogy jobban kiforgathassuk.

Így következett el az emlékezetes 2008. év, amikor kipukkadt egy buborék, s a világgazdaság fennkölt kártyavárai sorra összeomlottak. Ugyan mik voltak ezek, ha nem JELEK mai világunk egén?

De a Világ behunyta a szemét, hogy ne kelljen meglátnia a jeleket, s inkább kitalálta a „fenntartható fejlődést”, ezt a fából vaskarikát, hogy elcsitítva az igazságot felmutató prófétákat, folytathassa tékozló önsorsrontását. A 2008-as gazdasági válság mintha nem is lett volna, a globalizáció nyomult tovább. A gazdag – vagy fejlett? – országok őslakói ma már nem vállalnak más munkát, mint szolgáltatást a bankoktól a műkörömig, de leginkább vendéglátást és wellness-t. S mert ehhez ételre-italra, fehérneműre és takarításra is szükség van, hadd jöjjenek a távoli világok szegényei! És hozzák ide a messzeségből áruikat is, amit odahaza éhbérért megtermeltek.

Nyugat-Európában már a 60-as években megszorodtak a színesbőrű emberek (a Párizsban

sétáló magyarok már akkor jobban tették, ha néger helyett feketét mondtak), de ami 2015-ben történt, arra senki sem számított. Földcsuszamlásként megindult a háború sújtotta szegény országok fiatalsága, hogy részt kérjen – vagy követeljen – a gazdag Európa javaiból. Európa pedig bénán és zavarodottan tárulkozott ki az áradatnak, fennen lobogtatva a letűnt francia forradalom jelszavait: Szabadság, egyenlőség, testvériség = liberalizmus! Ugyan volt-e valaki, aki komolyan gondolta, hogy amit Európa 200 év alatt saját fiainak sem tudott megadni, most távoli kultúrák gyermekeinek egyszerre feltálalhatja?

Vajon minek a JELE volt mindez?

Legegyszerűbben talán úgy írható le, hogy a Világ rossz úton halad.

Sokan megértették ezt, de prófétai megérzéseik ugyanúgy nem találtak megértésre, mint annak idején Jézus példabeszédei. (Annak idején? Hát manapság ugyan értjük-e, s ha igen, hányan, Jézus példabeszédeit?)

A JELEK pedig sorjáznak tovább.

Amikor 2019. április 15-én este tűz ütött ki Párizsban a Notre Dame székesegyházban, a világ döbbenetben állt az elképzelhetetlen, de mégis megtörtént katasztrófa előtt. Pedig a JELEKnek, amiket a korábbiakban észlelhettünk, gyakran voltak a kereszténységen sebet ütő elemei. Sőt gyakran észrevehettük, hogy korunk liberális szelleme bármit hajlamos

megengedni, csak éppen a keresztet nem viseli el. Vajon miért? Talán mert a kereszt célt és irányt mutat, s megköveteli az Igazság fegyelmét.

Robert Schuman híres aforizmája szerint „Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz.” Ennek igazságát napjainkban érezhetjük igazán. A felvilágosodás és az abból kisarjadt szekularizáció nyomán Nyugat-Európában az istenhit úgy megfogytakozott, hogy – a vallásszabadság szent jegyében! – hovatovább hivatalos állami üldözés tárgya lett. A katolicizmus megdönthetetlennek hitt fellegvárjai, mint Franciaország és Spanyolország, vagy a protestantizmus és polgárosodás fészkei, mint Hollandia és Németország, mára az állami és társadalmi vallástalanság csúcsára jutottak. Sorra zárnak be a templomok, a keresztet és vallásos jelképeket száműzik a nyilvános terekből, s a kötelező hitbéli semlegesség jegyében bármit megengednek, sőt mindent inkább támogatnak, mint a hagyományos, az ősi, keresztény szellemiséget. Ez az az út, ami Schuman szerint a nemlétbe vezet!

Különösen akkor, mikor az iszlám vallási fanatizmus egyre magasabb lángokkal lobog. Ne essünk félreértésbe, keresztényként semmi ellenérzés és félelem nem él bennünk Jáva szigetének vagy az Atlas völgyeinek békés mohamedánjaival szemben. De azt se feledjük, hogy Európa már alig száz évvel Mohamed

halála után élet-halál harcot vívott az Aral-tótól Ibériáig uralomra jutott mór hódítókkal. Hogy Ibériában a 15. század végéig a kalifa uralkodik, a 14. században a Kis-Ázsia felől betörő oszmán-törökök pedig öt-száz évre hadszíntérré változtatják Dél-Kelet Európát. Mai világunkban is immár ötven éve merényletek, háborúk és terrorakciók, barbár pusztítás és keresztények kegyetlen gyilkolása jelzi a vallási radikalizmus terjedését. A „no go” zónák (Be ne lépj!) Nyugat-Európa nagyvárosaiban már egész városrészekre terjednek ki.

Most, legújabbán pedig megjelent a legnagyobb ellenség, amit nem lehet sem hadsereggel, sem ideológiával szétzilálni, megsemmisíteni: a járvány.

Honnan jött ez a járvány, és hogyan terjed?

Tudományos válasz még nincs erre a kérdésre. De a folyamatok fő sodrát azért érzékeljük.

Nem a Covid-19 az utóbbi idők első járványa a világon. Voltak már új kórok, s voltak letűntnek vélt, de újraéledt betegségek is. Egyet láthatunk: valamennyi azokban az országokban ütötte fel a fejét, ahol legnagyobb volt a népességrobbanás, ahol nagy a szegénység, a tudatlanság, és ahol a civilizációnak még inkább csak a habja terjed, de alapjai még nem elég szilárdak. Terjedésüket pedig megkönnyíti a régi rend felbomlása, a törzsi-társadalmi

fegyelem fellazulása, a szabad mozgás és az elképesztő méreteket öltött mobilitás. A világ közel milliárdnyi népessége és anyagi termékei ma úgy keveregnek a Földön, mint egy mosógépben a szennyes szappanos víz. Bárkit, bármit bárhova elszállítunk, sosemvolt, ellenőrizetlen kapcsolatok jönnek létre, de eszünkbe sem jut, hogy alig pár száz évvel ezelőtt így pusztult ki Amerika őslakossága, miközben a felfedezők zöme is ott lelte keserves halálát az Újvilág ösvadonában.

2020 március elején a hírekben még fő helyet foglalt el, hogy Törökország feltartóztatja-e a migrációt a görög határon, s a görög határőrök meg tudnak-e küzdeni az Ázsiából érkező, mind erőszakosabb tömegekkel. Még kérdéses volt, összeegyeztethető-e az emberi jogokkal és az EU alapelveivel, ha egyes államok kerítésekkel és fegyveres erővel állítják meg a menekültnak mondott, ám izmos és agresszív fiatalembereket. (Képzeljük el ezeket az emberjogi aktivistákat a mohácsi csatamezőn!) De március közepén már csak arról szóltak a hírek, hogy az egyes államok rendre lezárják határaikat, felfüggesztik a schengeni szabad mozgás lehetőségét, sőt „önkéntes kijárási tilalmakat” vezetnek be. A halálesetek száma – Istennek hála! – meg sem közelíti a hajdani pestis- vagy kolerajárványok áldozatait. De a társadalmi reakció igencsak ezekre az időkre

emlékeztet. Az emberek otthonukba zárkóznak, ismerősökkel, rokonokkal sem érintkeznek, s az élet alapjára fékeződik. Ugyan mivé lesz így az a híres „jólét”, s a „jóléti állam”?

Talán eljött a kijózanodás pillanata. Eljött a szent-ferenci magábaszállás ideje. Eljött a perc, amikor föl kell tennünk a kérdést, mint Vörösmarty Mihály. De a válaszon talán nem is kell túl sokat töprengenünk, hiszen azt a költő már meg is adta:

Mi dolgunk a világon? küzdeni
És tápot adni lelki vágyainknak.

Ember vagyunk, a föld s az ég fia.
Lelkünk a szárny, mely ég felé
viszen.

(Vörösmarty Mihály: Gondolatok a könyvtárban)

Az egész verset itt nem idézhetjük, de tanulságai és szelleme ma is irányt mutat. Nagyböjti önvizsgálatra és elmélkedésre szólít, s a JEL mögött felragyogtatja a húsvéti Fel-támadás reménységét. Ezt végigjárni – megrendítő és üdvözítő keresztút.

Molnár László Aurél

SZÉKELY JÁNOS PÜSPÖK: MIRE TANÍTHATNA A JÁRVÁNY?

2020. április 5.

1. Az „anyagkor”

Érdekes korban élünk. Úgy tűnik, a legfontosabb a termelés és a fogyasztás. A GDP növelése. Sok anyagot kell fogyasztania az embernek, hogy jól érezze magát: ruhát, programokat, élményeket, élvezeteket, minőségi ételt, drogokat, utazásokat. Csak az a jó politikus, aki mindent megtesz azért, hogy a gazdaság jól pörögjön, és így a tömegek számára az egyre több fogyasztás lehetséges legyen.

Egyébként semmilyen korlát, vagy elv nem szükséges, sőt káros. Mindenki azt tegyen, ami neki jónak tűnik. Az anyagkor egyetlen dogmája a korlátlan tolerancia. Mindenki szabadon élhet olyan szerveződésű kapcsolatokban, amilyenben neki tetszik, és a társadalom ezt köteles házasságnak nevezni. Mindenki azt tekinthet értéknek, amit gondol. Érvényes normák nincsenek. A néző ne lepődjön meg, ha a színházban ocsmány beszédet hall, hanem tessék ezt tolerálnia. Az internetre, a közös szellemi áruház pultjára akárki akármit feltehet, a gyerekek ezt akármikor levehetik – ezt a szellemi szabadságot senki ne próbálja korlátozni.

A gyerekeket világnézetileg semleges módon kell nevelni, vagyis nem szabad nekik értékekről, erényekről, jóról és rosszról, a világ és az ő életük értelméről beszélni. Nem kell nekik klasszikus műveket, az emberiség tapasztalatának nagy gyöngyszemeit elolvasni, nem kell a múlt eseményeivel és nyelveivel különlegesen bajlódni. Hasznos tudás kell. Olyan, ami hasznos ahhoz, hogy a termelés – nem túl sokat gondolkodó – csavarjaivá váljanak.

2. Az anyagelvű ember

Az anyagelvű emberrel elhittették azt, hogy a világnak, és benne az embernek különösebb oka és célja nincs.

A világ keletkezése – nézetük szerint – meglehetősen homályos, de az nyilvánvaló, hogy a világ léte semmilyen különleges okot nem igényel. Kissé zavaró persze itt az a tény, hogy a jelen univerzumunknak van egy konkrét kezdete. Egy körülbelül 13,7 milliárd évvel ezelőtti szingularitásból indult az ősrobbanásnak is nevezett hatalmas energia szétáradás, amelynek gyümölcse az univerzum. Ám ezt a kezdetet valahogyan, gondolja az anyagelvű ember, meg lehet, sőt meg kell magyarázni. Kitalálja – ugyanis erre természetesen semmilyen tudományos mérés, vagy adat nincs – univerzumok sokaságát (multiverzum-elmélet), vagy egy különleges rezgő teret (húr-elmélet), amelyben bármikor a semmiből anyag/energia keletkezhetne. Persze azután felmerülne itt is a kérdés, hogy honnan van ez a sok-sok univerzum, vagy ez a különleges, rezgő tér, hiszen ennek is

kell, hogy legyen valami létrehozó oka. Így aztán, ha mindenáron el akarja kerülni azt, hogy Istenben hinnie kelljen – márpedig ezt nagyon szeretné elkerülni – akkor fel kell, hogy tételezzen egy öröktől fogva létező csodálatos, bölcs, és igen hatalmas Anyagot. Ez a nagyon hatalmas és bölcs anyag – belepréselődve az ősrobbanás kezdetén abba a körülbelül egy atomnyi térbe – tartalmazta mindazt a tudást és potenciált, ami létrehozta az elemi részecskéket, a galaxisokat, az elemeket, az életet, az embert.

Az élet keletkezése ismét némi dilemma elé állítja az anyaghívő embert. Az élettelen anyag egyik alap tendenciája az entrópia, az energiaállapotok kiegyenlítődése. Az élet azonban homlokegyenest ez ellen küzd. Gyűjti magába a Nap energiáját, az ásványokat, fűti és építi magát. Schrödinger az életet negentrópiának nevezte. Nehéz elképzelni, hogy ez az ellentétes dolog csak úgy, magától kifejlődjön az ellentétéből – de hát szükséges ezt így gondolnunk. Az őslevesben (vagy esetleg egyes ásványokban) a sok villám és egyéb sugárzások hatására összeálltak a szerves vegyületek, majd az első élő sejt. Itt is van persze egy-két zavaró tényező. Egyetlen bonyolult szerves vegyület, vagy a legegyszerűbb DNS összeállásához egyetlen pillanatban a „véletlenül” összeszövetkezett anyagoknak olyan irdatlan mennyisége szükséges, ami elképzelhetetlen minden ok nélkül, de hát nincs más lehetőségünk, így kell elképzelnünk.

Az élet innentől kezdve a véletlen mutációk és a természetes szelekció apró lépésein keresztül, véletlenül fejlődött. Az esetlegesen szembeötlő célszerűség pusztán látszat. Hogy az evolúció egyes lépéseihez (például a kólibacilus – *Escherichia coli* – ostorának megjelenéséhez) megint csak rengeteg szerencsés mutációnak pontosan egyidőben kellett „véletlenül” megtörténnie, ez kissé zavaró, de itt is igaz a dogma: a naiv szemlélőnek feltűnő célszerűség pusztán látszat. Nincs más, csak vak anyag, és aki ennél többet akarna gondolni, az ostoba álmodozó. Szintén kissé zavaró az a tény, hogy az evolúció során (ha itt nagyon sok véletlen és ezért sok esetben téves) mutáció közül válogatott volna a természet, akkor igen sok életképtelen növény és állatmaradványt kellene találnunk. Ilyenek azonban nincsenek. A talált leletek mind életképes, sokáig élt fajok egyedekét mutatják.

Az evolúció során igen érdekes dolgok jelennek meg. Ilyen például az érzékelés. A különböző frekvenciájú fénysugarak közti különbséget az ember és a színérzékelésre képes állatok nem mennyiségi különbségként, hanem minőségi különbségként érzékelik: pirosnak, kéknek és zöldnek. Az anyaghívő ember nem sokat törődik ilyesmivel, hanem redukál: a piros érzetet azonosítja a neki megfe-

lelő frekvenciájú fénnel, a kéket pedig a neki megfelelővel. Azt mondja, hogy a szín nem más, mint különböző frekvenciájú fény. Az anyaghívó ember szeret redukálni. Redukálja a többet a kevesebbre, a minőségit a mennyiségre. Nem szereti, ha valami anyagnál több megjelenik a horizonton.

A véletlenek különleges szeszélye folytán azután feltűnt az ember is a földgolyón. Ez a különleges lény egyes szám első személyben beszél magáról, mint én. Természetesen ez nem jelent valamilyen valóságos dolgot, csak az érzetkötegek valamiféle összekapcsolódását az agyában. Az ember igazságról és jóról (erkölcsi parancsról) is beszél, de természetesen ez is csak valamiféle érzéki csalódás a részéről, hiszen a világnak különösebb értelme (azaz oka és célja) nincs, így kár is benne igazságokat kutatni. Erkölcsi normák pedig végképp nincsenek, csak az evolúció során a túlélésért folytatott küzdelemben hasznosnak bizonyult magatartásformák.

Persze itt is okoz némi nehézséget az, hogy az ember ezt az önálló valóságként nem is létező ént a lehető legfontosabb dolognak érzi. Gondot jelent az is, hogy az ember szükségképpen úgy gondolkodik, hogy feltételezi, hogy van igazság, és az meg is ismerhető. Ezt a mondatot, hogy „igazság nincs”, vagy: „az igazság nem megismerhető” nem is tudja értelmesen kimondani, mert ezzel a mondattal máris megcáfolta önmagát: ha igazság nincs, akkor ez a mondat sem igaz. Zavaró az is, hogy éles helyzetben minden ember feltételezi, hogy vannak mindenkire kötelező erkölcsi normák, és hogy mindenkinek fair módon kellene élni, nem szabadna olyat másnak tennie, amit nem akar, hogy neki tegyenek. Ezek afféle diszfunkciói az embernek, amelyekkel nem kell sokat foglalkozni.

Az ember tulajdonképpen redukálható állattá. Nem több mint ösztöneiben igen kifinomult, nagyon ügyes állat. Nem kell törődnie igazsággal, erkölccsel, hanem csak az állat-szintű boldogság megkeresésével. Ebben ne korlátozza őt senki. Az anyagkor embere szeret redukálni, redukálja önmagát is ügyes állattá.

Azt gondolja, hogy az igazság, a dolgok végső értelme és célja, a világba beültetett erkölcsi rend nem megismerhető. Persze nem annyira az a helyzet, hogy úgy képzei, hogy ezeket sajnos nem tudja megismerni. Sokkal inkább az a helyzet, hogy nem megismerni akarja a világban benne rejlő gyönyörű rendet (mert akkor e szerint kellene élnie), hanem használni akarja. Használni, mégpedig lehetőleg korlátlanul (vö. XVI. Benedek pápa).

3. Jöhet valami az anyagkor után?

Elképzelhető, hogy az anyagkor embere egy idő után kissé rosszul fogja magát érezni. Rosszul, mert érezni fogja, hogy amit a redukálás folyamatában eltüntettek, az mégiscsak valóság, és nagyon hiányzik. A Mozart Requiemjének szépsége nem mérhető, kísérletileg nem igazolható, de létezik. Egy férjnek a felesége iránti szerelme nem mérhető műszerekkel, mégis létezik, mozgatja az egész életét. Anyagkor embere titokban mégis tudni akarná a léte okát és célját, hiába magyarázzák neki, hogy ne keresse, mert nincs. Sőt, lelkiismeret-furdalást is érez a rossz tettei után, annak ellenére, hogy százszor bebizonyították neki, hogy az erkölcsi normák csak esetleges társadalmi közmegegyezések, objektív erkölcsi értékek nem léteznek. Sőt, ha felnéz a csillagos égre, ha látja a gyönyörű tájat, ha egy haldokló ágya mellett ül, akkor néha még egy olyan érzés is megrohanja, hogy talán van Valaki, aki hall, aki lát, akitől jött ez a gyönyörű világmindenség és akihez hazatérünk. Akihez kiálthatok a szenvedés idején, aki ott vár a halál kapujában. Anyagkor embere valamiféle sajnást érez néha, mintha valami fontos hiányozna.

Azután azzal is szembesül, hogy anyagkor nem működik. Az anyagmennyiség nem végtelen, a termelés és a fogyasztás nem fokozható tetszőleges mértékben. Visszacsap a természet és annak objektív törvényei. Egyre kevesebbek kezében koncentrálódik egyre több vagyon – talán ők volnának az anyagkor legfőbb kitalálói? – emiatt a haszon is egyre kevesebb helyre megy, és így a világgazdaság újra és újra válságba kerül.

Merjünk álmodni: az anyagkor embere esetleg ráébredhet arra, hogy nem csak anyag létezik, sőt talán nem is az a legfontosabb. Ráébredhet arra, hogy az univerzumnak feltehetően mégiscsak van valami elégséges oka. Az evolúció minőségi többleteinek is van okuk. A világban jelen vagy egy nagyszerű rend, bölcsesség és szépség. Ebből lettünk és e felé tartunk.

Talán ráébred arra, hogy a redukció eltünteti a magasabb minőségeket, amelyek pontosan a valóság legfontosabb dimenziói. Talán ráébred arra, hogy az én, az öntudat, a szabad és felelős erkölcsi döntés nem képzeleti csalódások, hanem valóságok, éppen a legvalóságosabb dolgok. Talán rádöbben arra, hogy a világba bele van rejtve egy gyönyörű objektív rend, és ha ezt nem tartjuk tiszteletben, akkor a környezetünket és lassan önmagunkat pusztítjuk el. Talán rájön arra, hogy ha van objektív rend, akkor a korlátlan tolerancia valószínűleg nem elégséges er-

kölcsi elv. Talán ráébred, hogy a mennyiségi növekedés, a fogyasztás és a termelés, a haszon maximalizálása helyett minőségi növekedésre kellene törekednie.

4. Utópia, avagy világ az anyagkor után

Az anyagkor utáni ember hinni fog a minőség, a szellemi valóságok létében, a művészi szépben, a szeretetben, a világ végső okában és céljában. Ezért nem fogja száműzni a sekrestyébe az ezzel foglalkozó embereket, hanem kíváncsi lesz a filozófusok, bölcsek, művészek, a vallások és különösen is a Biblia szavára. Be fogja engedni ezeket a szavakat a parlamentekbe, a tudományos tanácskozások helyeire, a kultúrába, a közéletbe.

Nem a korlátlan tolerancia lesz az erkölcsi dogma, hanem sok olyan érték, amit lassanként újra felfedez, mint a család, a hit, a tisztelet, a múlt ismeretének és a belőle való okulásnak a fontossága, a nemzet, az anyanyelv, az őseink iránti hála, a nagylelkűség, a szeretet.

A gyerekeket ezekre az értékekre fogja nevelni és tanítani. Elolvastatja majd velük a múlt legnagyobb szövegeit, tanítja őket a jó parancsának komolyan vételére, a végső válaszok keresésének fontosságára.

Az anyagkor utáni ember gátat fog vetni a vagyon kevesek kezében való koncentrálásának. Nyilvánossá teszi a banktitkokat, megszabja a birtokolható vagyon felső korlátját, és az óriásvagyonokra vonatkozóan olyan vagyonadókat vezet be, amelyeket nem az egyes országok, hanem az emberiség közössége által létrehozott világ-tekintély szed be egységesen az egész Földön. Ez a világ-tekintély nem a gazdasági vagy katonai nagyhatalmak kezében lesz, hanem az egyes országok a lakosság számuk arányában szavazhatnak majd benne.

A bankok pénzteremtő tevékenysége az egyes államok tulajdonában levő jegybankoknak lesz fenntartva, csak ők kapnak erre felhatalmazást. Az országhatárokon (vagy nagyobb piacösszessegeken) átnyúló tőzsdei tranzakciókat kis mértékben meg fogják adóztatni, a manipulatív szándékú nagy tőkemozgásokat és a reálgazdaságtól elszakadt virtuális pénzügyi tranzakciókat korlátozzák. Az államok, a nemzeti és nemzetközi közösségek lassan visszanyerik gazdasági befolyásukat és erejüket.

Az anyagkor utáni ember számára nem a GDP növelése lesz a cél, hanem a földön – jelenleg és a jövőben – élő összes ember boldogságának, emberhez méltó

tó és szép életének a lehetővé tétele. A gazdaság olyan fajta ciklikusságban fog működni, amely nem termel szemetet, és nem rombolja a környezetet.

Az anyagkor utáni ember a szellemi környezetszennyezést is tiltani fogja. A szellemi közös áruház pultjaira, a világhálóra, nem tehet majd ki akárki akármit, csakis igazat, szépet, szentet és jót, mint egy normális áruház polcaira.

Az anyagkor utáni időkben mindenkinek lesz munkája. A munka nem elsősorban a haszon termelését fogja célozni, hanem e mellett az ember kibontakozását, a világ szépítését.

Az anyagkor utáni időkben az emberi élet újra szent lesz a fogantatástól a természetes halálig. Elképzelhetetlen lesz az, hogy bárki egy másik emberi lény életét kioltsa.

Az anyagkor utáni időkben az idősek nagyon fontos szereplői lesznek a társadalomnak. A bölcsesség forrásai, az unokák nevelői, a derű és az imádság forrásai.

Az anyagkor utáni ember a fenntarthatóságra, a javak igazságos megosztására és lehetőleg kevés fogyasztásra fog törekedni. Mennyiség helyett minőségre. Rá fog jönni, hogy csak akkor lehet igazán boldog, ha a Földünkön sehol sincs nyomor, éhezés, elnyomás. Természetessé fog válni az, hogy mindenki szívesen segít és ad, és öröm tölti el, ha adhatott.

Újra érték lesz a család, a közösség, a kultúra, a minőség. Érték lesz a takarékoság és a szerénység, a dolgok megjavítása és újra felhasználása. Talán a járvány ezekre a dolgokra is taníthatna minket.

Hogyan is nevezzük ezt az anyagkor utáni időt? Talán így: Isten országa. De egyszerűbben így is hívhatnánk: megérkezés a normalitásba.

Forrás: <https://www.magyarKurir.hu/hirek/szekely-janos-puspok-mire-tanithatna-jarvany>

PÜSPÖKI ÁLDÁS A PÁTYI TEMPLOM ELKÉSZÜLT SZOBRAIRA

2020. 03. 08.

Megáldotta a Boldogságos Szűz Mária és II. János Pál pápa szobrát Spányi Antal püspök Pátyon

Ünnepi szentmise keretében áldotta meg Spányi Antal megyés püspök a pátyi II. János Pál pápa templom elkészült szobrait. A belső térben elhelyezett alkotások, Bójte Horváth István szobrászművész ún. magas domborművei Szűz Máriát, valamint Szent II. János Pál pápát, a templom védőszentjét ábrázolják. A művész elgondolása szerint a Mária-szobor az Isten által alkotott és választott tökéletes szépség, valamint az imádságos lelkület tisztaságának megjelenítését tükrözi vissza. Szent II. János Pál szobra a földi ember elhívását és az imádság erejét szimbolizálja.

Az ünnepi szentmise elején Harkai Gábor plébános arról tájékoztatta a jelenlevőket, hogy a pátyi templom tervezője, Gutowski Robert együttműködve az egyházközséggel és Smohay Andrással, a Székesfehérvári Egyházmegyei Múzeum igazgatójával, már évek óta keresték azt a mű-

vészt, akinek műalkotásai az oltár mellett látható fülkékben elhelyezésre kerülnek. Végül Bójte Horváth István, erdőkertesi szobrászművész alkotásai nyerték el a magas színvonal, a szakralitás és a közérthetőség kritériumait. A művész már 2005-ben, a templomtervek összeállításánál is segédkezett.

A művész elmondta, a Szűz Mária-szobor az Isten alkotásának tökéletes szépségét adja vissza, és megjeleníti az imádságos lelkület tisztaságát, az arc és a kezek különleges ábrázolásával. Attribútumnak az Úrangyalakoszorút választotta, a 12 csillaggal. Szent II. János Pál pápa szobra az Isten által elhívott embert szimbolizálja, aki az imádság erejével tölti be hivatását. A hangsúly itt is a kezeken és a portrén van, a drapériák és a fő síkok iránya teszi mozgalmassá és légiessé a kompozíciót. Attribútumként a ferulát, vagyis a pápai pásztorbot választotta.

Spányi Antal megyés püspök örömet fejezte ki, hogy az új templomban a Boldogságos Szűz Mária alakja

tekint le a hívekre, aki életében mindig az Isten akaratát kereste, ez volt az első számára. „A kitartással és összefogással felépített templom akkor lesz igazán kész, amikor a hívek átímádkozzák. Amikor belép az ember, és megtapasztalja, megérzi az imádság jelenlevő légkörét és hangulatát. Ehhez segítenek hozzá a templomban elhelyezett művészi alkotások is, amelyek olyan példaképeket ábrázolnak, akik tanítanak, buzdítanak bennünket – mondta a főpásztor, majd hozzátette, Szent II. János Pál pápa a templom védőszentje, jelmondatában is azt hirdette, egészen az Istené akar lenni. Őmaga nyilván egészen más utat járt be, mint a Szűzanya, de mindig azt kereste, amit Jézus tenne az Ő helyében. Rábízta magát a Boldogságos Szűz Máriára, így járta végig azt az életutat, amelyre az egész világ tisztelettel tekintett. Legyenek Ők az itt élők, az itt imádkozók példaképei, segítse mindannyiunkat a Boldogságos Szűz Mária oltalma és a Szent Pápa égi közbenjárása, hogy a mi életünk is egyre inkább odaadott és szent élet legyen, Isten jelenlétében.”

A főpásztor arról is beszélt, Jézus, aki az élet Ura, apostolait többször is így biztatta: ne féljete! Ez a két szó, ami először hagyta el II. János Pál pápa ajkát is, ajándék volt az egész világ számára. Üzenet, hogy aki életét Isten kezébe teszi, Őbelőle gyökerezik, az az Isten iránti szeretetet hordozza. Az Úr ezért úgy formálja és alakítja az embert, hogy soha nem

kell félnie. „Mindamellet, hogy okosnak kell lenni, vigyázni az életünkre, figyelni a veszélyekre, amely a világban ránk vár, nem félni és rettegni kell, hanem bízni. Tekintsünk a fenyegetettségben és üldözésben élő hitvalló keresztényekre. Van ma is kiről példát vennünk, akik előttünk járnak a lángoló hitben. Merjük bátran követni őket, és ne csak néhány percre legyenek szent gondolataink a templomban, hanem őrizzük és adjuk tovább a hitet életpéldánkkal, szavainkkal és tetteinkkel.”

Harkai Gábor plébános a szentmise végén mindenkinek megköszönte a II. János Pál pápa templomért és berendezéseiért tett felajánlásait és munkáját. Arra buzdította a híveket, hogy védőszentjükhöz híven járják tovább a megszentelődés útját egyházközségükben.

Berta Kata

Forrás:

<https://www.szfvvar.katolikus.hu/hirek/puspokialdas-a-patyi-templom-elkeszult-szobaira-20200308-beszamol>

KARITÁSZ HÍREK

A meghirdetett nagybőjti élelmiszergyűjtést beláthatatlan időre meghosszabbítjuk. Mégpedig olyan formában, hogy aki teheti, az rendszeresen tegyen félre ott-hon olyan tartós élelmiszert, melyet az elkövetkezendő hónapok folyamán fel tudunk majd használni. Arra számítunk ugyanis, hogy hamarosan nagy szükség lesz rá a tömeges munkanélküliség miatt. Az alkalmi munkavállalók közül már sokaknak most sincs munkájuk. Leáll hamarosan teljesen az építőipar, az a réteg, amely segédmunkásként dolgozott eddig, most munka nélkül, bevétel nélkül marad, vélhetőleg tartalékai sincsenek. Azok, akik eddig pl. irodákban, iskolákban stb. takarítottak, akik konyhákban dolgoztak kézilányként, szintén ebbe a helyzetbe kerülnek. Nagybőjt van, alkalmas arra, hogy valami kicsiről lemondjunk. Tegyük ezt úgy, hogy valóban félretesszük, hogy majd ha alkalom nyílik arra, összegyűjthessük és eljuttathassuk a rászorulókhhoz!

Ha bárki tud olyan idősről, akinek gond a bevásárlás, kérem, jelezze, és igyekezzünk minden egyes idős vagy beteg mellé olyan egészséges fiatalot keresni, aki neki rendszeresen segíteni tud a következő hetekben.

Ha bárkinek ötlete, javaslata, felajánlása van, forduljon hozzánk bizalommal, együtt erősebbek, bölcsebbek vagyunk. Ha bárki olyanról tud, akinek már most is gond a napi betevő, kérem, mindenképpen jelezze!

Schumicky Ildi

MÉGIS

A pátyi katolikus közösség térítésmentesen terjesztett időszaki kiadványa.

Megjelenik évente négy alkalommal.

Felelős szerkesztő: **Reményi Judit**

(judit@remenyicsalad.hu)

www.ude.hu

Közösségünket érintő értékes írásokat szívesen közlünk

A kiadványt támogatja:

Miniszterelnökség
(NEA-KK-19-N-0079)

Páty

Római Katolikus Plébánia

Képviseli: **Harkai Gábor plébános**

Székhely: 2071 Páty, Munkás tér, hrsz.: 884/5.

Telefon: (06-26) 371-468

Adószám: 19835972-1-13

Bankszámlaszám:

CIB Bank: 11103303-19835972-36000001

Email: titkar@ude.hu

TAVASZ?

GONDOLATOK A TEMPLOM ELŐTT

"Értsétek meg jól: a szent kereszt-ség által egy KÖZÖSSÉG tagjai let-tünk! A keresztvíz titka által többé nem magánügy a hitünk, az életünk, még a saját üdvösségünk se." (Apa)

Ragyogó napsütés, gyönyörű temp-lomunk keresztjén csillog a reggeli fény. Finom friss szellő söpri a téli "maradékot" a kövezeten – sehol sen-ki.

Az ijedség, a kényszer és Közössé-günk féltése vezérel. Bárkitől kérek segítséget, azonnal igen a válasz. Né-hány karó, papírlapok, balta. Pár perc alatt végrehajtom elhatározásomat. Legyen lehetőség keresztutat járni. Az utca kihalt.

Arra gondoltam:

Micsoda örült energiát mozgósí-tunk arra, hogy egymást, környeze-tünket vizslatjuk, ki-kinek okozhat bajt, végzetes fertőzést?

Jó lenne, ha ezt az erőt, figyelmet normál állapotban arra fordítanánk, hogy keressük egymásban a teremtés csodáját, Isten ragyogását.

Arcunkat eltakarva, szemeinkből ismerjük egymást.

A közösség fizikai hiányát érzem.

Seneca jut eszembe (Kr.e. 4 - Kr.u. 65)

"Nincs olyan érték, amelyet társ nélkül birtokolni kellemes volna"

A Krisztustól kapott ígéret: a meg-váltás és az örök élet legyen közössé-günk öröme ezen a húsvéton. És ne feledjétek az angyali üdvözlést: **NE FÉLJETEK!**

Mindenkit megölelne:

Havas Vince "egy öreg bácsi"

